

Arrest

nr. 174 580 van 13 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-B.H.R.M. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger van Arabische origine te zijn, afkomstig uit Bagdad, Irak. U bent een soennitisch moslim en gehuwd met (M.M.K.a.-A.) (OV X). In 2003 trouwde uw zus Noor met een sjjiitische man van de al-Maliki stam. Ondanks het feit dat ze aanvankelijk bezwaren had tegen een huwelijk met een soennitische vrouw, ging de familie van haar man uiteindelijk toch akkoord. Omdat de verhouding met de schoonfamilie niet goed was, verlieten uw zus en haar man uiteindelijk diens ouderlijk huis. In 2007 werd de man van uw zus vermoord in de voornamelijk sjjiitische wijk al-Iskan. Twee, drie maanden voor zijn dood was uw schoonbroer gewaarschuwd door een vriend van hem dat hij ervan verdacht werd te spioneren voor de soennieten.

Na de dood van haar man bleef uw zus aanvankelijk bij haar schoonfamilie wonen. Zij werd door hen echter opgesloten in het huis. Hierop ontstond er een ruzie met uw familie waarna uw zus mee mocht naar jullie huis in de wijk al-Jamiaa, waar jullie naartoe verhuisd waren na de moord op uw schoonbroer. Na enige tijd ging uw zus bij uw grootouders in dezelfde wijk wonen. Omdat ze er bedreigd werden, vertrokken uw grootouders – die als sjiieten in een soennitische wijk woonden – naar Kerbala. Uw zus ging met hen mee. Na hun vertrek ging u met uw familie in het huis van uw grootouders wonen. Uw zus kreeg uiteindelijk het hoederecht over de kinderen uit haar eerste huwelijk nadat ze mondeling had ingestemd met de voorwaarde van haar schoonvader dat ze niet zou hertrouwen. Indien zij dit toch zou doen, zou ze het hoederecht verliezen. Toen de veiligheidssituatie in Bagdad enigszins verbeterd was, keerden uw grootouders terug naar al-Jamiaa. Jullie gingen daarop naar jullie huis in de wijk al-Gazaliya. De familie van haar overleden echtgenoot kwam daar af en toe de kinderen bezoeken. In 2013 leerde uw zus een man kennen met wie ze uiteindelijk in november 2013 huwde. Na haar huwelijk ging ze bij de familie van haar nieuwe man in Bagdad al-Jadida wonen. Op 1 mei 2015 beviel uw zus van een dochter. Ongeveer een maand later postte ze een foto hiervan op Facebook. Op dezelfde dag werd zij opgebeld door de vader van haar eerste man. Hij vervloekte haar en dreigde ermee dat hij de twee dochters uit haar eerste huwelijk zou afnemen en uithuwelijken. Hierop belde uw zus onmiddellijk naar uw moeder, die op haar beurt haar man en u inlichtte. Niet veel later werd u ook opgebeld door de vader van de eerste man van uw zus. Hij hield u verantwoordelijk voor haar daden, stelde u verantwoordelijk voor de dood van zijn zoon en bedreigde u en uw vrouw. Jullie vertrokken diezelfde nacht nog naar uw grootouders in al-Jamiaa. Ook uw zus kwam daarheen. De volgende dagen bereidde u uw vlucht uit Irak voor. In deze periode nam de familie van de eerste man van uw zus jullie leegstaande huis in al-Gazaliya in beslag met de hulp van leden van de militie al-Asa'ib. Uiteindelijk betrokken u en uw vrouw op 3 september 2015 met het vliegtuig naar Turkije. Een kleine maand later verliet ook uw zus met haar gezin Irak. U trok met uw gezin verder naar België, waar u aankwam op 18 september en op 21 september 2015 asiel aanvraagde. Uw zus en haar man vroegen uiteindelijk asiel aan in Duitsland; uw moeder en haar man vertrokken later ook naar Turkije maar reisden niet verder. Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw echtgenote de volgende documenten neer: originele identiteitskaarten van uzelf, uw echtgenote, uw dochter en uw vader; originele kieskaarten van u en uw vrouw; originele nationaliteitsbewijzen van u, uw vrouw en uw vader; uw origineel rijbewijs; jullie huwelijksakte; een kopie van een document dat uw woonplaats bevestigt; een kopie van uw diploma hoger onderwijs; e-mails van uw werk; uw woonstbewijs; een scan van een bewijs van het overlijden van de eerste man van uw zus; een foto van diens nationaliteitsbewijs en overlijdensakte; foto's van de huwelijksaktes van de twee huwelijken van uw zus; foto's van de identiteitskaarten van uw zus, haar tweede man en de kinderen uit haar eerste en tweede huwelijk; foto's van de nationaliteitsbewijzen van uw zus en haar tweede man; een foto van het woonstbewijs van uw zus; een foto van een document aangaande de erfenis van de eerste man van uw zus; een foto van het document aangaande de toekenning van de voogdij over de kinderen van het eerste huwelijk van uw zus; Duitse documenten van uw zus en haar gezin; documenten van de Turkse autoriteiten en UNHCR van uw moeder en haar gezin; en een enveloppe.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u Irak hebt verlaten uit vrees voor de familie van de overleden eerste echtgenoot van uw zus Noor. Meer bepaald zou diens vader, nadat hij vernomen had dat uw zus hertrouwd was, u beschuldigd hebben van de moord op zijn zoon in 2007 en zou hij ermee gedreigd hebben om met u af te rekenen en om uw vrouw te laten ontvoeren en verkrachten. Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u de acties van deze persoon die behoort tot de al-Maliki stam. U gaf aan dat u verder niets of niemand vreest. (CGVS d.d.24/03/2016, p.8-9, 21)

Omwille van de onderstaande redenen dient evenwel besloten te worden dat u de door u voorgehouden vervolgingsfeiten en –vrees niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen op een cruciaal punt van uw asielrelaas, meer bepaald de dag waarop uw zus de foto van haar jongste dochter op haar Facebookprofiel zou hebben geplaatst – tevens de dag waarop de vader van haar overleden eerste echtgenoot zowel uw zus als u zou hebben bedreigd, niet consistent zijn (CGVS, p.20, 22).

Blijkens een deel van uw verklaringen zou u het land hebben verlaten slechts enkele dagen nadat uw zus de foto op Facebook had geplaatst. Immers, dezelfde avond dat u telefonisch was bedreigd zou u naar uw grootouders gegaan zijn, waar u drie à vier dagen zou hebben verbleven en waarna u het land zou hebben verlaten. (CGVS, p.22, 23) Aanvankelijk had u uw vertrek uit Irak gesitueerd op 3 september 2015 (CGVS, p.7), een datum die overeenstemt met de verklaringen van u en uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, rubriek 31).

Anderzijds verklaarden zowel u als uw echtgenote dat uw zus de foto op Facebook zou hebben geplaatst ongeveer een maand na de geboorte van haar dochter. (CGVS, p.20; (a.-A.) – CGVS, p.4) Uit de door u neergelegde foto van de identiteitskaart van de jongste dochter van uw zus (stuk 25), blijkt dat haar dochter op 1 mei 2015 geboren werd. Indien de foto werkelijk ongeveer een maand later zou zijn gepost; u dezelfde dag de bedreigingen zou hebben ontvangen; en enkele dagen later het land zou hebben verlaten; zou dit betekenen dat de bedreigingen en uw vlucht ook ongeveer in deze periode plaatsvonden. Dit valt niet te rijmen met uw aanvankelijke verklaringen over het moment van uw vertrek.

Bovendien verklaarde u dat er tussen het moment dat de foto werd gepost op Facebook en het moment van uw vertrek twee weken verstreken. (CGVS, p.20) Ook dit strookt niet met de eerder aangehaalde verklaringen, waaruit afgeleid dient te worden dat het hier om minder dan een week zou gaan. (supra) Geconfronteerd met deze inconsistentie stelde u dat het geen twee weken was maar “ongeveer zes dagen”. (CGVS, p.25) Hiermee sluit u slechts aan bij één versie van de feiten, zonder een verklaring te bieden voor uw aanvankelijke stelling dat de periode tussen uw vertrek en het plaatsen van de foto twee weken bedroeg. De inconsistentie blijft dan ook behouden.

Geconfronteerd met de vaststelling dat er ongerijmdheden zaten in de door u geschetste tijdlijn, kon u geen verklaring bieden. U gaf enkel toe dat u het posten van de foto op Facebook niet accuraat kan situeren in de tijd. (CGVS, p.25-26) Dat u deze dag - tevens de dag u telefonisch bedreigd zou zijn - niet coherent kan situeren in de tijd is geenszins aannemelijk te noemen, te meer daar u dit wel kon voor andere gebeurtenissen, zoals bijvoorbeeld het moment van uw vertrek of het tweede huwelijk van uw zus. Dat u er toen geen aandacht aan zou hebben besteed of problemen zou hebben met het herinneren van data (zoals u impliceerde met de verwijzing naar de geboortedatum van uw kind) (CGVS, p.26), verklaart het voorgaande evenwel niet. De vastgestelde inconsistenties gaan veel verder dan louter het niet herinneren van precieze data.

De vaststelling dat u en uw echtgenote dermate inconsistente verklaringen aflegden over het centrale punt in jullie asielrelaas, ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Deze wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat op het Facebookprofiel van uw zus Noor, dat u toonde tijdens het gehoor (CGVS, p.25), geen enkel spoor terug te vinden is van een post in verband met de geboorte van haar dochter. Opmerkelijk genoeg is er wel een post uit februari 2014 te zien die haar verlovings aankondigt. (zie farde 'landeninformatie') Dit is dan weer in tegenstrijd met uw verklaring als zou uw zus voor de foto van haar jongste dochter nooit iets gepost hebben dat erop kon wijzen dat ze getrouwd was. (CGVS, p.20) Indien het werkelijk om het profiel van uw zus gaat – het profiel staat op een fictieve naam – en zij hierop volgens u de bewuste foto had gepost (CGVS, p.25) ondermijnen deze vaststellingen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw verklaring dat zij in Irak nog alles van Facebook zou hebben verwijderd maar haar profiel in Duitsland “terug geactiveerd” zou hebben (CGVS, p.25) overtuigt niet. De vraag rijst immers waarom er dan wel nog verschillende posts die dateren uit 2014 te zien zijn, inclusief het bericht dat ze verloofd is. Toen u dit werd tegengeworpen, kon u hiervoor geen verklaring bieden (CGVS, p.25).

Bovendien werden er nog enkele andere inconsistenties en vaagheden in de verklaringen van u en uw echtgenote vastgesteld.

Zo verklaarde uw echtgenote dat uw zus naar jullie huis kwam direct nadat zij was opgebeld door de vader van haar overleden eerste echtgenoot. ((a.-A.) – CGVS, p.5) U maakte hiervan evenwel geen melding. (CGVS, p.21-22) Voorts werd uw echtgenote gevraagd of er in de periode dat jullie bij uw grootouders ondergedoken leefden, nog iets gebeurd was in al-Gazaliya, waarop zij antwoordde dat zij dit niet wist. Pas toen zij geconfronteerd werd met uw verklaring als zou jullie huis in beslag genomen zijn, gaf zij aan dat dit gebeurd was. Gevraagd waarom zij dit niet eerder vermeld had, stelde uw vrouw enkel dat ze het vergeten was. ((a.-A.) – CGVS, p.7) Dat uw echtgenote een dergelijk belangwekkend feit als de inbeslagname van jullie huis door een militia zou vergeten, is weinig aannemelijk te noemen indien dit werkelijk gebeurd zou zijn.

Aangaande de betrokkenheid van de militia “al-Asa’ib” waren uw verklaringen bovendien ook opmerkelijk vaag. U kon immers niet zeggen waarom deze militia plots betrokken was in wat tot dan toe een louter interfamiliaal conflict zou zijn geweest. (CGVS, p.24)

Gelet op het geheel van de bovenstaande verklaringen, dient te worden besloten dat u de vermeende problemen met de familie van de overleden eerste echtgenoot van uw zus niet aannemelijk maakt.

Volledigheidshalve dient er nog te worden gewezen op een inconsistentie in uw verklaringen aangaande uw verblijfplaatsen in Bagdad de laatste jaren voor uw vertrek. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u verklaard dat u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek in de wijk al-Gazaliya in Bagdad had gewoond. Uw echtgenote had gelijkaardige verklaringen afgelegd, namelijk dat ze sinds 2005 tot haar vertrek in al-Gazaliya had gewoond. (DVZ, rubriek 10) Echter, voor het Commissariaat-generaal gaf u een volledig andere historiek van uw verblijfplaatsen. Toen verklaarde u dat u in 2007 (direct na de dood van uw schoonbroer) verhuisde uit de wijk al-Iskan naar al-Jamiaa (CGVS, p.3, 14, 16).

In al-Iskan zou u zeven jaar gewoond hebben. (CGVS, p.4) Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat jullie pas na de terugkeer van uw grootouders uit Kerbala naar al-Gazaliya verhuisd zouden zijn. (CGVS, p.19) Opmerkelijk genoeg kon u hierover niet zeggen in welk jaar dit plaatsvond. (CGVS, p.17, 19) Volgens u zijn al-Iskan en al-Gazaliya bovendien twee duidelijk te onderscheiden wijken. (CGVS, p.4) Bijgevolg zijn uw verklaringen ernstig inconsistent. Deze vaststelling ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw asielverklaringen.

Wat betreft het door u neergelegde woonstbewijs (stuk 15) en een ander document aangaande uw officiële adres (stuk 12), waaruit afgeleid kan worden dat minstens uw officiële registratie in de al-Gazaliya wijk was, dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verblijfplaats(en) de laatste jaren voor uw vertrek te herstellen. Bovendien dateren beide documenten van juni 2015, zodat zij evenmin aanwijzingen bevatten van uw verblijfplaats(en) voor deze periode.

Wat betreft uw verklaring dat u in 2012 ontvoerd zou zijn en vrijgelaten zou zijn tegen betaling van losgeld (CGVS, p.26) dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat deze een actuele, gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde doet ontstaan. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u pas helemaal op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte van dit voorval. Noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal – bv. toen u werd gevraagd wat u vreesde bij een eventuele terugkeer, en bij de vraag of u nog bepaalde zaken wilde toevoegen (CGVS, p.8-9, 26) – verwees u op enige manier naar deze vermeende ontvoering. U gaf zelfs aan dat u van plan was geweest om er niets over te vertellen. (CGVS, p.26) Een dergelijke houding, in combinatie met de afwezigheid van enig begin van bewijs van deze feiten, ondermijnt in sterke mate de aannemelijkheid van uw verklaringen. Zelfs indien de feiten zich werkelijk voorgedaan zouden hebben, dient vastgesteld te worden dat u nog meerdere jaren in Bagdad hebt verbleven alvorens het land te verlaten, en dat deze vlucht blijkens uw verklaringen ingegeven zou zijn door andere problemen. Voor zover er geloof gehecht zou kunnen worden aan de voorgehouden feiten, vormen deze laatste vaststellingen in combinatie met het feit dat u dit incident niet hebt aangebracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken en evenmin toen u op het Commissariaat-generaal werd gevraagd naar uw actuele vrees bij terugkeer, ernstige tegenindicaties voor een actuele gegronde vrees voor uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het

gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten die nog niet eerder besproken werden, vermogen niet om de bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

De identiteitskaarten van uzelf, uw echtgenote, uw dochter en uw vader; de kieskaarten van u en uw vrouw; de nationaliteitsbewijzen van u, uw vrouw en uw vader; uw rijbewijs; en jullie huwelijksakte; bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet betwist worden. Uw diploma en de documenten in verband met uw werk bevatten enkel gegevens over uw academische en professionele loopbaan. De nationaliteitsbewijzen van uw zus en van haar eerste en tweede echtgenoot; de identiteitskaarten van uw zus, haar tweede man en de kinderen uit de twee huwelijken van uw zus; het woonstbewijs van uw zus; en de huwelijksaktes van de twee huwelijken van uw zus; bevatten eveneens enkel persoonlijke gegevens en staven haar twee huwelijken. Het bewijs van overlijden van de eerste man van uw zus; zijn overlijdensakte; het document aangaande de erfenis; en het document inzake de toekenning van de voogdij over de kinderen; staven enkel het overlijden van de eerste man van uw zus, de doodsoorzaak en de afhandeling van zijn erfenis en de voogdij over de kinderen. De documenten in verband met het onderzoek naar de dood van uw schoonbroer staven eveneens zijn dood en doodsoorzaak. De moord op uw schoonbroer wordt door mij niet betwist. De documenten bevatten echter geen informatie aangaande de problemen die u in 2015 zou hebben gekend. Zij dateren immers alle uit 2007. De Duitse documenten van uw zus en haar tweede man tonen enkel aan dat zij in Duitsland asiel hebben aangevraagd. Er blijkt niet uit welke asielmotieven zij hebben ingeroepen, noch wat de uitkomst van de procedure was. De documenten van de Turkse autoriteiten en UNHCR van uw moeder en haar gezin tonen aan dat zij in Turkije asiel hebben aangevraagd. Ook hieruit blijkt niet welke asielmotieven zij hebben ingeroepen. De enveloppe ten slotte, toont enkel aan dat er u iets is opgestuurd vanuit Turkije. Geen van deze documenten bevatten evenwel informatie aangaande de problemen die u in 2015 zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-A.M.M.K. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger van Arabische origine te zijn, afkomstig uit Bagdad, Irak. U bent een soennitisch moslim en gehuwd met Hayder Raed Mohammed a.B. (OV 8.127.479). In 2003 trouwde een zus van uw man, Noor, met een sjiiitische man van de al-Maliki stam. In 2007 werd de man van uw schoonzus vermoord. Uw schoonzus kreeg uiteindelijk het hoederecht over de kinderen uit haar eerste huwelijk nadat ze mondeling had ingestemd met de voorwaarde van haar schoonvader dat ze niet zou hertrouwen. Indien zij dit toch zou doen, zou ze het hoederecht verliezen. In 2013 leerde uw schoonzus een man kennen met wie ze uiteindelijk in november 2013 huwde. Op 1 mei 2015 beviel zij van een dochter. Ongeveer een maand later postte ze een foto hiervan op Facebook. Hierna werd zij opgebeld door de vader van haar eerste man, die ermee dreigde uw man en zijn vader te beschuldigen van de moord op de eerste man van uw schoonzus. Uw schoonzus kreeg schrik en kwam naar jullie huis om haar familie in te lichten. Ook uw man werd door de vader opgebeld en bedreigd. Jullie vertrokken direct naar de grootouders van uw man in de wijk al-Jamiaa. De volgende dagen bereidden jullie jullie vlucht uit Irak voor. In deze periode nam de familie van de eerste man van uw schoonzus jullie leegstaande huis in al-Gaziliya in beslag. Uiteindelijk vertrokken u en uw man op 3 september 2015 met het vliegtuig naar Turkije. Later verliet ook uw zus met haar gezin Irak. U en uw man trokken verder naar België, waar jullie aankwamen op 18 september en op 21 september 2015 asiel aanvroegen. Uw schoonzus en haar man vroegen uiteindelijk asiel aan in Duitsland; uw schoonmoeder en haar man vertrokken later ook naar Turkije maar reisden niet verder.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. (CGVS d.d.24/03/2016, p.3) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien en de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u Irak hebt verlaten uit vrees voor de familie van de overleden eerste echtgenoot van uw zus Noor.

Meer bepaald zou diens vader, nadat hij vernomen had dat uw zus hertrouwd was, u beschuldigd hebben van de moord op zijn zoon in 2007 en zou hij ermee gedreigd hebben om met u af te rekenen en om uw vrouw te laten ontvoeren en verkrachten. Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u de acties van deze persoon die behoort tot de al-Maliki stam. U gaf aan dat u verder niets of niemand vreest. (CGVS d.d.24/03/2016, p.8-9, 21)

Omwille van de onderstaande redenen dient evenwel besloten te worden dat u de door u voorgehouden vervolgingsfeiten en –vrees niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen op een cruciaal punt van uw asielrelaas, meer bepaald de dag waarop uw zus de foto van haar jongste dochter op haar Facebookprofiel zou hebben geplaatst – tevens de dag waarop de vader van haar overleden eerste echtgenoot zowel uw zus als u zou hebben bedreigd, niet consistent zijn (CGVS, p.20, 22).

Blijkens een deel van uw verklaringen zou u het land hebben verlaten slechts enkele dagen nadat uw zus de foto op Facebook had geplaatst. Immers, dezelfde avond dat u telefonisch was bedreigd zou u naar uw grootouders gegaan zijn, waar u drie à vier dagen zou hebben verbleven en waarna u het land zou hebben verlaten. (CGVS, p.22, 23) Aanvankelijk had u uw vertrek uit Irak gesitueerd op 3 september 2015 (CGVS, p.7), een datum die overeenstemt met de verklaringen van u en uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, rubriek 31). Anderzijds verklaarden zowel u als uw echtgenote dat uw zus de foto op Facebook zou hebben geplaatst ongeveer een maand na de geboorte van haar dochter. (CGVS, p.20; (a.-A.) – CGVS, p.4) Uit de door u neergelegde foto van de identiteitskaart van de jongste dochter van uw zus (stuk 25), blijkt dat haar dochter op 1 mei 2015 geboren werd. Indien de foto werkelijk ongeveer een maand later zou zijn gepost; u dezelfde dag de bedreigingen zou hebben ontvangen; en enkele dagen later het land zou hebben verlaten; zou dit betekenen dat de bedreigingen en uw vlucht ook ongeveer in deze periode plaatsvonden. Dit valt niet te rijmen met uw aanvankelijke verklaringen over het moment van uw vertrek.

Bovendien verklaarde u dat er tussen het moment dat de foto werd gepost op Facebook en het moment van uw vertrek twee weken verstreken. (CGVS, p.20) Ook dit strookt niet met de eerder aangehaalde verklaringen, waaruit afgeleid dient te worden dat het hier om minder dan een week zou gaan. (supra) Geconfronteerd met deze inconsistentie stelde u dat het geen twee weken was maar “ongeveer zes dagen”. (CGVS, p.25) Hiermee sluit u slechts aan bij één versie van de feiten, zonder een verklaring te bieden voor uw aanvankelijke stelling dat de periode tussen uw vertrek en het plaatsen van de foto twee weken bedroeg. De inconsistentie blijft dan ook behouden.

Geconfronteerd met de vaststelling dat er ongerijmdheden zaten in de door u geschetste tijdlijn, kon u geen verklaring bieden. U gaf enkel toe dat u het posten van de foto op Facebook niet accuraat kan situeren in de tijd. (CGVS, p.25-26) Dat u deze dag - tevens de dag u telefonisch bedreigd zou zijn - niet coherent kan situeren in de tijd is geenszins aannemelijk te noemen, te meer daar u dit wel kon voor andere gebeurtenissen, zoals bijvoorbeeld het moment van uw vertrek of het tweede huwelijk van uw zus. Dat u er toen geen aandacht aan zou hebben besteed of problemen zou hebben met het herinneren van data (zoals u impliceerde met de verwijzing naar de geboortedatum van uw kind) (CGVS, p.26), verklaart het voorgaande evenwel niet. De vastgestelde inconsistenties gaan veel verder dan louter het niet herinneren van precieze data.

De vaststelling dat u en uw echtgenote dermate inconsistente verklaringen aflegden over het centrale punt in jullie asielrelaas, ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Deze wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat op het Facebookprofiel van uw zus Noor, dat u toonde tijdens het gehoor (CGVS, p.25), geen enkel spoor terug te vinden is van een post in verband met de geboorte van haar dochter. Opmerkelijk genoeg is er wel een post uit februari 2014 te zien die haar verlovings aankondigt. (zie farde 'landeninformatie') Dit is dan weer in tegenstrijd met uw verklaring als zou uw zus voor de foto van haar jongste dochter nooit iets gepost hebben dat erop kon wijzen dat ze getrouwd was. (CGVS, p.20) Indien het werkelijk om het profiel van uw zus gaat – het profiel staat op een fictieve naam – en zij hierop volgens u de bewuste foto had gepost (CGVS, p.25) ondermijnen deze vaststellingen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw verklaring dat zij in Irak nog alles van Facebook zou hebben verwijderd maar haar profiel in Duitsland “terug geactiveerd” zou hebben (CGVS, p.25) overtuigt niet. De vraag rijst immers waarom er dan wel nog verschillende posts die dateren uit 2014 te zien zijn, inclusief het bericht dat ze verloofd is. Toen u dit werd tegengeworpen, kon u hiervoor geen verklaring bieden (CGVS, p.25).

Bovendien werden er nog enkele andere inconsistenties en vaagheden in de verklaringen van u en uw echtgenote vastgesteld.

Zo verklaarde uw echtgenote dat uw zus naar jullie huis kwam direct nadat zij was opgebeld door de vader van haar overleden eerste echtgenoot. ((a.-A.) – CGVS, p.5) U maakte hiervan evenwel geen melding. (CGVS, p.21-22) Voorts werd uw echtgenote gevraagd of er in de periode dat jullie bij uw grootouders ondergedoken leefden, nog iets gebeurd was in al-Gazaliya, waarop zij antwoordde dat zij dit niet wist.

Pas toen zij geconfronteerd werd met uw verklaring als zou jullie huis in beslag genomen zijn, gaf zij aan dat dit gebeurd was. Gevraagd waarom zij dit niet eerder vermeld had, stelde uw vrouw enkel dat ze het vergeten was. ((a.-A.) – CGVS, p.7) Dat uw echtgenote een dergelijk belangwekkend feit als de inbeslagname van jullie huis door een militie zou vergeten, is weinig aannemelijk te noemen indien dit werkelijk gebeurd zou zijn.

Aangaande de betrokkenheid van de militie “al-Asa’ib” waren uw verklaringen bovendien ook opmerkelijk vaag. U kon immers niet zeggen waarom deze militie plots betrokken was in wat tot dan toe een louter interfamiliaal conflict zou zijn geweest. (CGVS, p.24)

Gelet op het geheel van de bovenstaande verklaringen, dient te worden besloten dat u de vermeende problemen met de familie van de overleden eerste echtgenoot van uw zus niet aannemelijk maakt.

Volledigheidshalve dient er nog te worden gewezen op een inconsistentie in uw verklaringen aangaande uw verblijfplaatsen in Bagdad de laatste jaren voor uw vertrek. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u verklaard dat u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek in de wijk al-Gazaliya in Bagdad had gewoond. Uw echtgenote had gelijkaardige verklaringen afgelegd, namelijk dat ze sinds 2005 tot haar vertrek in al-Gazaliya had gewoond. (DVZ, rubriek 10) Echter, voor het Commissariaat-generaal gaf u een volledig andere historiek van uw verblijfplaatsen. Toen verklaarde u dat u in 2007 (direct na de dood van uw schoonbroer) verhuisde uit de wijk al-Iskan naar al-Jamiaa (CGVS, p.3, 14, 16). In al-Iskan zou u zeven jaar gewoond hebben. (CGVS, p.4) Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat jullie pas na de terugkeer van uw grootouders uit Kerbala naar al-Gazaliya verhuisd zouden zijn. (CGVS, p.19) Opmerkelijk genoeg kon u hierover niet zeggen in welk jaar dit plaatsvond. (CGVS, p.17, 19) Volgens u zijn al-Iskan en al-Gazaliya bovendien twee duidelijk te onderscheiden wijken. (CGVS, p.4) Bijgevolg zijn uw verklaringen ernstig inconsistent. Deze vaststelling ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw asielverklaringen.

Wat betreft het door u neergelegde woonstbewijs (stuk 15) en een ander document aangaande uw officiële adres (stuk 12), waaruit afgeleid kan worden dat minstens uw officiële registratie in de al-Gazaliya wijk was, dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verblijfplaats(en) de laatste jaren voor uw vertrek te herstellen. Bovendien dateren beide documenten van juni 2015, zodat zij evenmin aanwijzingen bevatten van uw verblijfplaats(en) voor deze periode.

Wat betreft uw verklaring dat u in 2012 ontvoerd zou zijn en vrijgelaten zou zijn tegen betaling van losgeld (CGVS, p.26) dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat deze een actuele, gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde doet ontstaan. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u pas helemaal op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte van dit voorval. Noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal – bv. toen u werd gevraagd wat u vreesde bij een eventuele terugkeer, en bij de vraag of u nog bepaalde zaken wilde toevoegen (CGVS, p.8-9, 26) – verwees u op enige manier naar deze vermeende ontvoering. U gaf zelfs aan dat u van plan was geweest om er niets over te vertellen. (CGVS, p.26) Een dergelijke houding, in combinatie met de afwezigheid van enig begin van bewijs van deze feiten, ondermijnt in sterke mate de aannemelijkheid van uw verklaringen. Zelfs indien de feiten zich werkelijk voorgedaan zouden hebben, dient vastgesteld te worden dat u nog meerdere jaren in Bagdad hebt verbleven alvorens het land te verlaten, en dat deze vlucht blijkens uw verklaringen ingegeven zou zijn door andere problemen. Voor zover er geloof gehecht zou kunnen worden aan de voorgehouden feiten, vormen deze laatste vaststellingen in combinatie met het feit dat u dit incident niet hebt aangebracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken en evenmin toen u op het Commissariaat-generaal werd gevraagd naar uw actuele vrees bij terugkeer, ernstige tegenindicaties voor een actuele gegronde vrees voor uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen.

Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten die nog niet eerder besproken werden, vermogen niet om de bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

De identiteitskaarten van uzelf, uw echtgenote, uw dochter en uw vader; de kieskaarten van u en uw vrouw; de nationaliteitsbewijzen van u, uw vrouw en uw vader; uw rijbewijs; en jullie huwelijksakte; bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet betwist worden. Uw diploma en de documenten in verband met uw werk bevatten enkel gegevens over uw academische en professionele loopbaan. De nationaliteitsbewijzen van uw zus en van haar eerste en tweede echtgenoot; de identiteitskaarten van uw zus, haar tweede man en de kinderen uit de twee huwelijken van uw zus; het woonstbewijs van uw zus; en de huwelijksaktes van de twee huwelijken van uw zus; bevatten eveneens enkel persoonlijke gegevens en staven haar twee huwelijken. Het bewijs van overlijden van de eerste man van uw zus; zijn overlijdensakte; het document aangaande de erfenis; en het document inzake de toekenning van de voogdij over de kinderen; staven enkel het overlijden van de eerste man van uw zus, de doodsoorzaak en de afhandeling van zijn erfenis en de voogdij over de kinderen. De documenten in verband met het onderzoek naar de dood van uw schoonbroer staven eveneens zijn dood en doodsoorzaak. De moord op uw schoonbroer wordt door mij niet betwist. De documenten bevatten echter geen informatie aangaande de problemen die u in 2015 zou hebben gekend. Zij dateren immers alle uit 2007. De Duitse documenten van uw zus en haar tweede man tonen enkel aan dat zij in Duitsland asiel hebben aangevraagd. Er blijkt niet uit welke asielmotieven zij hebben ingeroepen, noch wat de uitkomst van de procedure was. De documenten van de Turkse autoriteiten en UNHCR van uw moeder en haar gezin tonen aan dat zij in Turkije asiel hebben aangevraagd. Ook hieruit blijkt niet welke asielmotieven zij hebben ingeroepen. De enveloppe ten slotte, toont enkel aan dat er u iets is opgestuurd vanuit Turkije. Geen van deze documenten bevatten evenwel informatie aangaande de problemen die u in 2015 zou hebben gekend."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Verzoekende partijen benadrukken in het feitenrelaas in het onderhavige verzoekschrift nogmaals dat verzoekster haar asielaanvraag steunt op de motieven die door verzoeker werden aangebracht.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen beroepen zich in wat zich aandient als een eerste middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partijen wijzen op de aangevoerde vrees en stellen dat zij niet akkoord kunnen gaan met de bestreden motieven. Zij benadrukken dat hun identiteit, herkomst en nationaliteit niet worden betwist. Tevens wijzen zij erop dat zij documenten hebben neergelegd.

Verzoekende partijen betogen dat zij hebben aangetoond dat de hele familie van verzoeker hun land van herkomst heeft verlaten.

Verzoekende partijen voeren aan dat de eerste man van de zus van verzoeker behoorde tot de al-Maliki stam en tot een invloedrijke familie. Het is verwonderlijk dat “de Commissie” over deze familie niet meer informatie zocht. Er werden slechts enkele algemene vragen gesteld en het CGVS heeft de feiten niet naar behoren begrepen met het oog op het conflict tussen soennieten en sjiieten. Verzoeker preciseerde meermaals dat hij soenniet is. Hij en zijn familie werden als soennieten geïdentificeerd. Verzoekende partijen citeren in deze uit het “*Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak*” van april 2015 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Verzoekende partijen toetsen hun asielaanvraag aan de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève. Zij wijzen op de problemen met de sjiitische milities in Bagdad en citeren in dit kader uit algemene informatie.

Volgens verzoekende partijen stelt het CGVS zich geen vragen over de behoefte aan effectieve en niet-temporaire bescherming.

2.1.2. Verzoekende partijen beroepen zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij stellen dat het verkeerd is van het CGVS om te beweren dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is. Verder benadrukken zij andermaal dat verzoeker soenniet is. Tevens citeren zij uit algemene informatie inzake de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad. Verzoeker heeft verschillende redenen om een onmenselijke behandeling te vrezen. Hij heeft ook een bijzonder profiel.

2.2.1. Verweerder legt op 16 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de *COI Focus “IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016 en een document getiteld “*IRAK – VRIJWILLIGE TEURGKEER*” van 24 juni 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.2. Verweerder legt op 18 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het dossier. Het betreft de *COI Focus “IRAK, Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.2.3. Verweerder legt op 22 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een bijdrage neer van 16 augustus 2016 van “*Musings on Iraq*” (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting van 24 augustus 2016 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 15).

Bij deze aanvullende nota voegen zij de volgende stukken: cijfers van Iraqi Body Counts (IBC) (stuk 1), een bijdrage van Al-Monitor van 5 augustus 2016 (stuk 2), een artikel van de BBC van 3 juli 2016 (stuk 3), bijdragen van het EPIC (stukken 4-7), een bijdrage van het ISW (stuk 8), een blogpost van 5 juli 2016 (stuk 9), enkele bijdragen van Musings on Iraq (MOI) (stukken 10-12), enkele persartikelen (stukken 13-18), twee documenten van de UN Mission to Iraq van juli 2016 (stukken 19-20), een UK Home Office rapport van augustus 2016 (stuk 21), informatie van MOI (stukken 22-14), een rapport van 8 augustus 2016, getiteld *Fight of Flight: The Desperate Plight of Iraq’s “Generation 2000”* (stuk 25) en informatie van IBC (stukken 26-28).

Verzoekende partijen verwijten het CGVS in de aanvullende nota dat in de nota van 12 augustus 2016 een deel van de bronnen die geraadpleegd werden niets meer zijn dan een herlezing van (veel) oudere documenten. Deze zijn voorbijgestreefd door de recente ontwikkelingen.

Verzoekende partijen verwijzen voorts naar de gevolgen voor de Minister en het hoofd van de veiligheidsdienst van de zware aanslag van 3 juli 2016 in Karrada. Verder wijzen zij op het sektarische karakter van het geweld en op de zware tol van de voormelde aanslag.

Waar verweerder in de recente nota verwijst naar de nota van 23 juni 2016, stellen verzoekende partijen dat het niet duidelijk is of deze nota in het onderhavige dossier door het CGVS werd neergelegd.

Verzoekende partijen wijzen erop dat er humanitaire problemen zijn naar aanleiding van de burgers die Fallujah ontvluchten, dat er op zulke vluchtende burgers wordt geschoten door IS en dat IS gedwongen rekruteert en voedsel weigert bij gebrek aan medewerking.

Verder wijzen zij erop dat er aanvallen plaatsvinden op IDP kampen in Bagdad en dat er aanslagen worden gepleegd. De situatie in Bagdad is zorgwekkend en aanslagen blijven voortduren in en rond Bagdad.

Het CGVS houdt er voorts geen rekening mee dat de bomaanslag van 3 juli 2016 de positie van de huidige eerste minister in Irak, die reeds wankel is, nog zal verzwakken. Het CGVS trekt, hoewel het verwijst naar een document van het ISW, dus niet de gevolgen die het document zelf trekt.

Verzoekende partijen brengen verder nog een aantal van de door het CGVS gebruikte bronnen bij. Volgens hen blijkt hieruit dat het geweld verschillende vormen aanneemt en als willekeurig aanzien dient te worden. Het is duidelijk dat er geen veiligheid en geen hoop zijn voor Irak.

Verzoekende partijen stellen zich voorts vragen bij de correctheid van de analyse van "*Musings on Iraq*" (MOI). In mei meende deze site dat IS aan slagkracht verloor, terwijl IS het geweld in juni en juli opvoerde. Verzoekende partijen merken op dat de schrijver van MOI een middelbare school-leraar uit Californië is, die zich baseert op het nalezen van artikelen over Irak in het algemeen. Vragen kunnen gesteld worden bij diens "*mijmeringen*". De auteur is niet ter plaatse en zijn lectuur schijnt zich te beperken tot wat er in Californië voorhanden is. De auteur pocht dat hij wordt geciteerd door het UK Home Office doch daarbij blijkt dat zijn cijfers veel minder accuraat zijn dan deze van "*Iraq Body Count*" (IBC) en van de VN. Hiermee is eveneens het document "*declining violence in Iraq jan-jul 2016*" ontkracht. Dit is gebaseerd op het aantal 'incidenten', hetgeen een werkwijze is die noch door de VN, noch door IBC gehanteerd wordt. De cijfers van MOI zijn bovendien enkel gebaseerd op een leetuur van een veertigtal kranten, terwijl IBC zich baseert op meer bronnen. De cijfers mogen dan ook niet worden aanzien als bewijs voor een vermindering van het geweld. Zelfs indien er een vermindering was, dan nog zijn de cijfers sedert juni opnieuw gestegen. Het aantal slachtoffers schiet eveneens opnieuw de hoogte in. Verzoekende partijen brengen de bijdrage van MOI van 23 augustus bij. Hieruit blijkt dat MOI eenzijdig informatie herkaut. De conclusie is echter interessant nu besloten wordt dat het gebrek aan toekomstperspectief voor de jeugd aanleiding dreigt te geven tot een nieuwe politieke crisis en een gewapend conflict. De enige wijze om te overleven is zich aan te sluiten bij een gewapende groepering of om te vluchten.

Verzoekende partijen verwijzen naar de verhoogde onveiligheid van controleposten en de aanslag van 3 juli 2016.

IS laat kleine cellen onafhankelijk van elkaar opereren en één en ander hangt samen met de aanval op Fallujah die maakt dat IS door aanslagen te plegen prestige tracht terug te winnen.

Wat de gegevens van de VN betreft, houdt het CGVS er verder geen rekening mee dat deze cijfers als minimum beschouwd moeten worden en dat de bijkomende vlucht en volksverhuizingen eveneens veel slachtoffers maken. Tienduizenden mensen zijn op de vlucht naar aanleiding van het offensief op Fallujah.

Samenvattend besluiten verzoekende partijen dat de verhoging van het geweld en de verzwakking van de politiek gedocumenteerd zijn. Zij snappen niet hoe het CGVS kan besluiten dat de situatie niet fundamenteel gewijzigd is sedert begin juli. Het aantal aanslagen en het aantal slachtoffers gaat duidelijk in stijgende lijn. Alle bronnen vrezen voor de toekomst.

De huidige cijfers zijn bovendien vergelijkbaar met deze van eind 2015. Toen werd er wel subsidiaire bescherming geboden.

Het artificiële onderscheid tussen willekeurig en gericht geweld vindt voorts geen steun in de documenten. Een belangrijk deel van het geweld is willekeurig.

Verzoekende partijen verwijzen nog naar arrest nr. 172 676 van 28 juli 2016, nr. 169 112 van 6 juni 2016 en nr. 167 850 van 19 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

2.4.1. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.4.4. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten ingevolge problemen met de voormalige (sjiitische) schoonfamilie van verzoekers zus.

In de bestreden beslissingen wordt echter op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat (i) verzoekende partijen omtrent het cruciale element in hun asielrelaas, met name de dag waarop verzoekers zus een foto op facebook zou hebben geplaatst en waarop zowel verzoeker als zijn zus zouden zijn bedreigd, inconsistente verklaringen aflegden en hiervoor geen afdoende verklaring boden; (ii) de verklaringen van verzoekende partijen geen steun vonden in en op verscheidene punten afweken van het facebookprofiel van verzoekers zus; (iii) zich nog verschillende andere vaagheden en inconsistenties voordeden in de verklaringen van verzoekende partijen, en dit inzake de vraag of verzoekers zus al dan niet naar hun woning kwam, inzake het in beslag nemen van hun woning en inzake de militie die hen bedreigde; (iv) verzoeker inconsistente verklaringen aflegde aangaande de verblijfplaatsen van verzoekende partijen gedurende de laatste jaren voor hun vertrek; (v) de neergelegde documenten aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk kunnen doen. Verzoekende partijen ondernemen niet de minste poging om de motieven die omtrent het voorgaande in de bestreden beslissingen zijn opgenomen te weerleggen. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoekende partijen geheel niet worden aangevochten, door de Raad overgenomen. Het voormelde volstaat om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partijen ertoe zouden hebben aangezet hun land en regio van herkomst te verlaten. Gezien verzoekende partijen hun problemen met deze familie niet aannemelijk maken, is de verwijzing naar de eventuele invloedrijke en machtige positie van de voormalige schoonfamilie van verzoekers zus niet dienstig.

Omtrent verzoekers verklaarde ontvoering in 2012 wordt in de bestreden beslissingen voorts terecht gemotiveerd:

“Wat betreft uw verklaring dat u in 2012 ontvoerd zou zijn en vrijgelaten zou zijn tegen betaling van losgeld (CGVS, p.26) dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat deze een actuele, gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde doet ontstaan. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u pas helemaal op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte van dit voorval. Noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal – bv. toen u werd gevraagd wat u vreesde bij een eventuele terugkeer, en bij de vraag of u nog bepaalde zaken wilde toevoegen (CGVS, p.8-9, 26) – verwees u op enige manier naar deze vermeende ontvoering. U gaf zelfs aan dat u van plan was geweest om er niets over te vertellen. (CGVS, p.26) Een dergelijke houding, in combinatie met de afwezigheid van enig begin van bewijs van deze feiten, ondermijnt in sterke mate de aannemelijkheid van uw verklaringen. Zelfs indien de feiten zich werkelijk voorgedaan zouden hebben, dient vastgesteld te worden dat u nog meerdere jaren in Bagdad hebt verbleven alvorens het land te verlaten, en dat deze vlucht blijkens uw verklaringen ingegeven zou zijn door andere problemen.

Voor zover er geloof gehecht zou kunnen worden aan de voorgehouden feiten, vormen deze laatste vaststellingen in combinatie met het feit dat u dit incident niet hebt aangebracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken en evenmin toen u op het Commissariaatgeneraal werd gevraagd naar uw actuele vrees bij terugkeer, ernstige tegenindicaties voor een actuele gegronde vrees voor uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.”

Verzoekende partijen laten ook deze motieven volledig onverlet. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze niet weerleggen, onverminderd gehandhaafd.

Verzoekende partijen trachten tot slot te laten uitschijnen dat zij louter omdat zij soennieten zijn zouden dreigen te worden geveiseerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Waar uit de in het verzoekschrift geciteerde en de in het rechtsplegingsdossier (stukken 9, 11, 13 en 15) en het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt dat de sjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekende partijen dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden geveiseerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoekende partijen voorts geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soenniet zijn zouden dreigen te worden geveiseerd of vervolgd in Bagdad.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4.5. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoekende partijen geciteerde en bijgebrachte (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 15), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 9, 11 en 13) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het betoog in verzoekers aanvullende nota is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoekers aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

De COI Focus Irak aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad van 23 juni 2016 bevindt zich weldegelijk in het dossier.

In zoverre verzoekers daarnaast de betrouwbaarheid van (de informatie van) de auteur van de blog Musings on Iraq trachten te ondermijnen, dient te worden opgemerkt dat deze bron weldegelijk als betrouwbaar kan worden aangemerkt. Deze bron wordt immers geciteerd door diverse objectieve, gezaghebbende en betrouwbare organisaties en bronnen. Zo wordt deze geciteerd in het rapport van het UK Home Office dat verzoeker als stuk 21 bij de aanvullende nota voegt (p.17). Tevens wordt deze blijkens het stuk 23 bij de aanvullende nota geciteerd door onder meer CNN, the Christian Science Monitor, the National, the Centre for Strategic and International Studies, the Institute for the Study of War, All Iraq News Agency, diverse kranten in Irak en diverse boeken over Irak. Bovendien is het niet ernstig van verzoeker om enerzijds de betrouwbaarheid van (de informatie van) de auteur van Musings on Iraq in twijfel te trekken doch om anderzijds wel te stellen dat er met de conclusies die deze persoon trekt rekening gehouden moet worden.

De verwijzing naar de val van Fallujah is niet dienstig aangezien verzoekers van Bagdad afkomstig zijn.

De verwijzing naar de situatie van de IDP's die in Bagdad verblijven is evenmin dienstig aangezien verzoeker afkomstig is uit Bagdad en niet als IDP kan worden aanzien.

Ook verzoekers verwijzing naar een aantal arresten van de RvV is *in casu* niet dienstig. Het arrest nr. 172 676 en het arrest nr. 187 850, waarin overgegaan werd tot een erkenning van de vluchtelingenstatus, hadden betrekking op individuele asioldossiers. Dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. In de betrokken dossiers werd bovendien geoordeeld dat de verklaringen van de betrokkenen weldegelijk geloofwaardig waren en dat zij aangetoond hadden dat zij een persoonlijk risico op vervolging liepen bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Verzoekers tonen geenszins aan zich in een vergelijkbaar geval te bevinden nu hun relaas en de problemen reeds hoger ongeloofwaardig werden bevonden. In het arrest nr. 169 112, daterend van 6 juni 2016, werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval.

2.4.6. Gelet op de hoger gedane vaststellingen, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij vroeger reeds vervolgd zijn geweest of ernstige schade hebben ondervonden. Derhalve kunnen zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS